

Les 23

Ik kan ontsnappen aan de wereld die ik zie door aanvalgedachten op te geven.

1. Het idee voor vandaag bevat de enige uitweg uit de angst die ooit zal werken. 2Niets anders zal baten, al het andere is zonder betekenis. 3Maar deze manier kan niet falen. 4Elke gedachte die je hebt, bouwt een gedeelte van de wereld die jij ziet. 5We moeten dus met jouw gedachten aan het werk, wil jouw waarneming van de wereld veranderen.

God heeft niets te maken met de wereld zoals wij als lichaam denken te zijn zien door de ogen van het script van de poppenspeler. En dat geldt ook voor de Heilige Geest, Jezus, Boeddha of wie dan ook – metaforisch gezien – die je in het egoscript als hulp gebruikt.

Want de door de poppenspeler gemaakte ego-god gebruikt aanval in zijn dualistrijds-script ook een heilige geest en een Jezus die beweren je te kunnen helpen in deze droomwereld, om minder zondig te zijn en anderen de schuld te geven van alle ellende en door te corrigeren van hun zondes gelukkiger te worden. Voor alle religies die optreden in dat ego-script is er geen werelds probleem dat niet door persoonlijke vergeving van anderen opgelost kan worden. Als je dan maar wel bereid bent vergeving te vragen voor wat jij en anderen gedaan of gelaten hebben, zal god je belonen. Je hoeft aan die nazi-god alleen maar toe te geven dat je zondig bent en zijn vergeving nodig hebt om aanspraak te maken op een betere gezondheid, financiële status, een mooie speciale relatie of wat dan ook. U vraagt en wij draaien....Ook beweert het ego-script dat die 'ego Jezus' zelfs de moeite nam om in een lichaam persoonlijk tot ons te komen om vervolgens voor onze zonden en schuld gekruisigd te worden.

T1.IV. 4. Voor de leegte die door angst wordt veroorzaakt, moet vergeving in de plaats komen. 2Dat is wat de Bijbel bedoelt met 'Er is geen dood,' en de reden dat ik kon demonstreren dat de dood niet bestaat. 3Ik kwam om de wet te vervullen door die opnieuw uit te leggen. 4De wet zelf, mits juist begrepen, biedt uitsluitend bescherming. 5Zij die hun denken nog niet veranderd hebben, zijn degenen die het concept 'hellevuur' erin hebben aangebracht. 6Ik verzeker jou dat ik zal getuigen voor iedereen die me daartoe de gelegenheid geeft, en in elke mate waarin hij dat toestaat. 7Jouw getuigenis toont jouw overtuiging en sterkt die zo. 8Zij die voor mij getuigen, geven door hun wonderen blijk dat ze het geloof in tekort hebben opgegeven ten gunste van de overvloed die ze als de hunne hebben leren kennen.

Al het werk dat we lijken te doen om onze zondige en schuldige ego-identificatie ongedaan te maken, maakt onze problemen echt en daardoor juist groter in plaats van dat we leren wat ware vergeving inhoudt. Elk probleem wordt juist niet opgelost door het vragen om vergeving voor de dingen die we gedaan hebben of die ons door anderen worden aangedaan, maar door ze slechts allemaal onder ogen te komen.

"T9.III.2. 3Fouten zijn eigen aan het ego, en het corrigeren van fouten ligt in het opgeven van het ego. 4Wanneer jij een broeder verbeterd, zeg je hem dat hij mis is."

Voor ons is het heel gewoon om innerlijk of uiterlijk over alles en iedereen te roddelen en te oordelen, alsof dat goed is om te doen. We hebben geen flauw benul van wat ware vergeving en het aanvaarden van de verzoening betekent. Het ego kan het delen van liefde niet herkennen maar doet wel alsof dat ooit gaat gebeuren als de ander zijn standpunt eerst maar wil inruilen voor het mijne. Wij kunnen nooit vanuit een gevolg onszelf of de ander werkelijk corrigeren, omdat er sprake is van dualiteit. In feite wordt de pijn zo nog groter. Door al onze zonden en schuld te bekennen en willen veranderen, blijven we als pop in een hels kringetje ronddraaien, omdat we, gedicteerd door het ego-script, denken zelf die zonden te hebben begaan. Ons zondige lichtje schijnt zo nooit de duisternis weg en we kruipen vrijwillig en schuldbewust steeds dieper in de duisternis om daar stiekem toch te doen wat ons voorgeschreven wordt door de fantasieën van de poppenspeler, en we dat zelf oorzaak-zijn van deze nachtmerrie niet mogen weten. Door het niet-weten zelf de dromer te zijn, vielen we uit de eenheid en zijn daarom onbewust heel bang voor de straf van die zelfgemaakte ego-nazi-god.

T13.III.2; 3Je angst voor aanval is niets vergeleken bij je angst voor liefde. 4Als je niet zou geloven dat je wrede wens om de Zoon van God te doden jou van de liefde zou verlossen, zou jij bereid zijn zelfs daarnaar te kijken. 5Want die wens heeft de afscheiding veroorzaakt, en jij hebt die beschermd omdat je niet wilt dat de afscheiding wordt genezen.

Daarom wordt er in de Cursus zoveel nadruk gelegd op het allereerst realiseren van zelf de oorzaak zijn van dromen maken en dat laten genezen door de HG voordat je de ware vergeving kunt toepassen. Het ego-god-script schrijft voor om de waarheid (ons kennendheid-zijn) naar de illusie (de waarnemingen) te gaan brengen en de Ware God doet via de HG precies het omgekeerde en brengt de leugen (de waarnemingen) naar het kennen-zijn van licht en liefde in onze denkgeest en geneest zo de Zoon van God van zijn waandromen willen zien.

T4.inl. 2. Jij kunt naar keuze vanuit de geest (kennendheid) of vanuit het ego (verbeelde onware gedachten) spreken. 2Als je vanuit de geest spreekt, heb jij gekozen voor 'Wees stil en weet dat Ik God ben.' 3Deze woorden zijn geïnspireerd omdat ze kennis (kennendheid) weerspiegelen. 4Als jij vanuit het ego spreekt, doe je afstand van kennis (kennendheid, het onpersoonlijk vermogen zichzelf te kennen) in plaats van te bevestigen, en ontnem jij jezelf zo inspiratie. 5Begeef je niet op zinloze reizen, want die zijn inderdaad tevergeefs. 6Het ego kan daar misschien naar verlangen, maar de geest kan zich er niet in begeven, omdat hij voor altijd onwillig is zijn Fundament te verlaten.

Juist door deze privé-wijze van het ego om te 'vergeven', die wat niet werkelijk is werkelijk maakt, zit de 'draad' naar de ware 'ontknoping' strakker om de leugen. In plaats van te leren kijken naar het begin, het kennen-zijn van die ene Gods draad, om deze van daaruit kijkend te leren het egoweefsel te ontknopen.

Als je naar jouw vrijwillige keuze bereid bent te willen leren door die ene eenheidsdraad naar de bron te volgen, door de wirwar van ego in de knoop-verhalen heen, opent dat de mogelijkheid om met de steun en genade van de 'echte' God weer jezelf te mogen terugvinden van nooit weggeweest. Daarom is het ook nodig hulp te vragen aan de HG om onze denkgeest te genezen van dromen maken en geloven er een hoofdrolspeler in te zijn. Zonder dat we zelf bij de Zoon de oorzaak willen

leren terug te zien, kan de 'maker' en zijn poppenensemble niet als schuldenloos tot ware vergeving komen. **Les 198. 3. Vergeving vaagt alle andere dromen weg, en hoewel ze zelf een droom is, kweekt ze geen nieuwe.**

De Zoon heeft in zijn eigen denkkeest geprobeerd net zo te scheppen als zijn Eerste Oorzaak: God, zijn Vader, maar hij kreeg een gedachte-stem die hem iets vertelde wat zo stiekem was, dat hij zich – figuurlijk – van God afwendde. Die fantasiegedachte gaf hij nu zijn volle aandacht. Het idee leek hem zo lekker en spannend: twee lichamen in het huwelijksbed lekker rollebollen, maar hij werd daardoor wel in zijn eigen web gevangen daar hij het toch net niet spannend genoeg vond, met als resultaat dat hij de ego-droomkracht (alias de poppenspeler) inschakelde om het huwelijksbed spannender te maken. Die dissocieerde eerst zijn opdrachtgever en maakte van hem een hoofdrolspeler versus bijrolspelers en er werd een megagroot universumdrama spektakel-script geschreven. De Zoon liet toen het onveranderlijke kennen-zijn van liefde delen met God achter bij zijn zijn schepper en gaf de poppenspeler en zijn poppenspel vrij spel. Bij het deel in zijn denkkeest dat niet zijn aandacht had, bleef hij gewoon bij zijn Vader, de Eenheid; in het stiekeme deel van zijn denkkeest weeft de poppenspeler echter zijn afgescheiden droombeelden.

T27.VII. 1. Lijden legt de nadruk op alles wat de wereld heeft gedaan om jou te verwonden. 2Hier wordt 's werelds gestoorde versie van de verlossing duidelijk getoond. 3Als een droom van straf, waarin de dromer zich niet bewust is van wat de aanval tegen hem heeft veroorzaakt, ziet hij zichzelf als ten onrechte aangevallen, en wel door iets anders dan hemzelf. 4Hij is het slachtoffer van dit 'andere', iets buiten hem, waarvoor hij geen reden heeft er verantwoordelijk voor te worden gehouden. 5Hij moet wel onschuldig zijn, want hij weet niet wat hij doet, maar wel wat hem wordt aangedaan. 6Toch is zijn eigen aanval op zichzelf nog altijd duidelijk, want hij is degene die het lijden ondergaat. 7En hij kan er niet aan ontkomen, want de bron ervan wordt buiten hemzelf gezien. Dat bracht de eeuwigdurende cirkel van de leugen waarin jou beloofd wordt dat je als pop ooit, in de toekomst, geluk zult vinden – en dat je kan doen wat je zo graag wilt doen, mits je maar eerst flink persoonlijk je best gaat doen. Echter, achter die eis eerst goed je best te doen, zwaait de ego-nazi-god wel met een waarschuwend vingertje, want als je doodgaat krijg je ofwel dat fijne moment van naar de hemel gaan, ofwel, als je niet goed je best doet, ga je naar de hel. Al rennend achter de wortels van onze verlangens hebben we niet door, dat we zo in feite achter het scriptverhaal van die ene poppenspeler, de maker in onszelf, aan rennen en die beloofde liefde en geluk nooit zullen bereiken. We moeten bereid zijn nu op dit moment aan dat valse idee te willen ontsnappen, om zo te kunnen ontsnappen aan al die aanvallende verleden-toekomstscripts, waarin een pop jan vast lijkt te zitten in een droom waarin geen uitgang lijkt te zijn anders dan de dood. **T28.11.7. Het wonder stelt vast dat je een droom droomt waarvan de inhoud niet waar is. 2Dit is een cruciale stap in het omgaan met illusies. 3Niemand is er bang voor wanneer hij ziet dat hij ze zelf verzonnen heeft. 4De angst werd op zijn plaats gehouden doordat hij niet inzag dat hij de auteur (de poppenspeler) was van de droom, en niet een (pop) personage in de droom. 5Hij bezorgt zichzelf de consequenties waarvan hij droomt dat hij ze zijn broeder heeft bezorgd. 6En dit is al wat de droom heeft samengesteld en hem aangeboden, om hem te tonen dat zijn wensen zijn uitgevoerd. 7Zo vreest hij zijn eigen aanval, maar ziet die als door andermans hand.** Aangezien je zelf bang bent voor die geheime spannende gedachten, probeer je daarom de in je denkkeest gemaakte nazi-ego-god te slim af te zijn om daarmee jezelf van de ware God figuurlijk afgescheiden te kunnen houden. Maar door de simpele aanvaarding dat je zelf de maker bent, kan alles veranderen. Dat is het wonder dat deze lessen ons willen schenken. Een nooduitgang uit dat zelfbedachte kringetje waarin de zoon zijn zelfgemaakte poppen achter hun staart aan laat rennen.

2. Als de oorzaak van de wereld die jij ziet aanvalgedachten zijn, moet je leren dat je juist deze gedachten niet wilt. 2Het heeft geen zin te jammeren over de wereld. 3Het heeft geen zin te proberen de wereld te veranderen. 4Ze is niet te veranderen, omdat ze slechts een gevolg is. 5Maar het heeft zeker zin je gedachten over de wereld te veranderen. 6Hiermee verander jij de oorzaak. 7Het gevolg zal dan vanzelf veranderen.

Omdat bijna niemand van ons nog weet geen lichaam maar denkkeest te zijn en we daarom het ware, simpele, onveranderlijke geluk-zijn in zichzelf niet meer kunnen herkennen, wil de Cursus ons dat innerlijke geluksidee weer aanbieden door het leren om de verzoening en de vergeving van wat nooit (buiten ons) bestaan heeft simpelweg te aanvaarden. **T9.III.2. 8De correctie die hij nodig heeft, ligt op een ander vlak, omdat zijn vergissing op een ander vlak ligt. 9Hij is nog altijd juist, omdat hij een Zoon van God is. 10Zijn ego is altijd mis, wat het ook zegt of doet.** Het is een wonder als je in jezelf mag zien plaatsvinden, dat je zo totaal – na een standpuntverandering van 180 graden – anders naar de wereld en jezelf kunt kijken. Je wordt als het ware plotseling, zonder je te verplaatsen, uit je oude standpunt van lichaam-zijn opgetild. Dan kun je doorzien dat je zelf dit in je denkkeest maakt met verbeelde gedachten: al die dualistrijd- tegenstellingen waarin ons ego-leven lijkt vast te zitten. Daar kun je doorheen kijken, alles qua droombeelden mag je dan weer als onschuldig en nooit echt gebeurd zien. We moeten dan wel eerst door loutering inzien dat we als lichaam alleen de definitie van het huwelijksbedgeluk lijken te kennen, die ons als pop is voorgeschreven door de maker van deze droom. **T27.I.7. De sterkste getuige voor nutteloosheid die alle overige schraagt en ze het beeld helpt schilderen waarin zonde gerechtvaardigd is, is ziekte in elke vorm die ze aanneemt. 2De zieken hebben een reden voor elk van hun onnatuurlijke verlangens en vreemde behoeftes.** Dat betekent dat we een gelukkige droom willen, waarin al onze ego-speciale-relatie-behoeftes op alle fronten van onze zintuigen en het man of vrouw zijn worden bevredigd, maar dat is niet wat de ware Liefde je wil geven, dus moet je bereid zijn te leren afkicken van onnatuurlijke verlangens en van het zoeken van vreemde-behoeftes-geluk buiten je.

God nodigt ons uit om, door het idee te aanvaarden dat wij zijn zoon zelf al zijn en dat niet hoeven te bereiken, we vanuit dat standpunt schouwend doorzien dat al die droomfiguren die zoeken naar bevrediging, die oordelen en dualistrijdsgrieven koesteren niet waar zijn. Hij nodigt ons uit er geen persoonlijke geloofsaandacht meer aan te geven en zo door ware vergeving de schuldeloosheid van elk van ons te leren te zien.

Uiteindelijk moeten we bereid zijn ook onze identificatie met dat pop-zijn los te laten, door te zien dat we nooit een poppenspeler waren die poppen tegen elkaar uitspeelde tot de dood erop volgde, noch in een droom zijn, dat we als Zoon gewoon nu nog thuis bij God zijn en vergeving zelfs niet nodig was, de ware vergeving is. **T27.I.7; 3Want wie zou een leven kunnen leiden dat zo snel wordt afgesneden, en geen oog hebben voor de waarde van voorbijgaande genoegens? 4Welk blijvend genot kan er zijn? 5Hebben de zwakken niet het recht te geloven dat alle beetjes gestolen genot hun legitieme loon zijn voor hun luttele leven? 6Hun dood zal de prijs voor allemaal betalen, of ze nu van de voordelen daarvan genieten of niet.**

Deze nooduitgang in ons opent zich uit de droom dat er buiten ons ergens geluk te vinden is en doorbreekt zo het kringetje waarin we lijken rond te draaien. Dit is de loutering waardoor we inzien dat er geen hoop op het bereiken mogelijk is. De zoon ziet in dat hij dit zichzelf aandoet en zegt: *“dat God aanvallen dromen maken willen we nooit meer.”* Die innerlijke stap ‘naar achteren’ brengt ons de rust en stilheid en laat ons de waanzin zien van onze eigen droomfantasieën. Dan zie je vanuit de oorzaak heel duidelijk het verschil tussen vreugde en pijn, vrijheid en gevangenschap.

Zonder het te aanvaarden en vanuit lekkerheid te schouwen, zonder de maker van de droom te laten genezen, komen we niet langs de dualistrijd-sirenes, de eeuwige waaromvragen die het verleden ons aanpraat en blijven we het met het intellect persoonlijk proberen. Als we blijven luisteren naar de stemmetjes van het ego-script dan zullen we doorgaan met het zoeken naar het ‘stiekeme’, naar de pijn, en geloven dat lichamelijke liefde uiteindelijk het maximale geluk brengt als we maar de ware speciale partner zouden vinden. Als pop zullen we er alles voor doen om gevangen te blijven en blijven we volhouden dat de dood en het lijden juist vrijheid brengen.

T27.I.7; 7Het eind van het leven komt onafwendbaar, hoe dat leven ook werd besteed. 8Schip dan ook genoeg in het heel vluchtige en kortstondige. Dit zijn geen zonden, maar getuigen voor de vreemde overtuiging dat zonde en dood werkelijk zijn

We hebben in feite veel loutering nodig om in staat te zijn het aan te durven hulp te vragen aan de innerlijke hulp, hier benoemd als de Heilige Geest, die ook de stem van God is, om ons te willen leren luisteren naar en ons te verankeren aan die vragenloze stilheidsstem van ware Liefde in ons. Vanuit dat loutere zijn, dat anker van stilheid, kun je je aandacht van persoonlijke naar onpersoonlijke getuigenheid richten om al die stemmetjes te doorzien. Vervolgens kun je ze met vergeving leren passeren. Wat ze ook blijven gillen of stoken.

In het begin is het misschien moeilijk om aan geen enkel stemmetje dat bevrediging zoekt en de ‘problemen’ van de wereld beweert te kunnen oplossen persoonlijke geloofsaandacht meer te geven.

Daarmee begon deze les met: wijzelf vielen God aan. God, de Heilige Geest noch Jezus **doet** iets in deze droomwereld.

Want het ingrijpen en oplossen van problemen op het niveau van de waarneming, waar het egostemmetje elke seconde dualistrijd tot de dood erop volgt dicteert, zou de dwaling van de afscheiding slechts weer tot werkelijkheid maken.

Met de aanvaarding dat Gods Eerste Oorzaak de enige oorzaak is en wij daar als gevolg in zitten, en met van daaruit leren kijken, kan elke afscheidingsgedachte worden doorzien en kunnen we, vanuit het vragenloze stilheid-zijn-delen, weer ons Ene eigenste Zijn bezingen.

T9.III.6. Jij kunt jezelf niet corrigeren. 2Kun je dan een ander corrigeren? 3Maar je kunt hem wel waarachtig zien, omdat jij jezelf (als Zoon van God) waarachtig zien kunt. 4Het is niet aan jou je broeder te veranderen, maar alleen hem te aanvaarden zoals hij (wezenlijk) is.

We bestaan niet als persoon; het weer thuis zijn ervaren gaat tussen het onpersoonlijke ego en de Heilige Geest – probeer daar maar eens een cursus in te geven! Je verdient er in ego-land geen beleg mee op je brood, want we beseffen niet dat we zelf als Zoon onpersoonlijk zijn en daar deze waanzin hebben gemaakt met het verbeelden van fantasie-aanvalgedachten. Daardoor lijken we constant persoonlijke aanvalgedachten te hebben naar onze Schepper en iedereen die in de droom de ander speelt; laat staan dat we ze zelf kunnen corrigeren. Zolang we uit onwetendheid van deze zelfdissociatie de verhalen uit het verleden geloven en denken vanuit twee ogen in een lichaam te kijken naar de andere lichamen met al hun tekortkomingen, dan kun je corrigeren tot je een ons weegt, zonder resultaat.

T18.II.5; Niettemin is hier een wereld, duidelijk binnenin je denkkeest, die toch buiten je lijkt te zijn. Je reageert er niet op alsof jij die gemaakt hebt [] Je beseft niet dat jij degene bent die er voor zorgt dat zij (de poppen) iets voor jou uitleven.

Wij – als maker en oorzaak van alle droomwerelden – schreven zelf in onze denkkeest dit poppenspel met al onze wereldse poppenproblemen zodat we onze geheime privé-fantasiegedachtenbron konden verbergen, en niet zelf hoefden te kijken naar de oorzaak in plaats van het droomgevolg te bestraffen. Het is alleen nu mogelijk om te ontsnappen en het enige dat we daarvoor nodig hebben, is hulp vragen bij het genezen van ons denken in onze denkkeest over het ontstaan van dit autoriteitsconflict in ons en over de betekenis en het waarom van het gevolg ‘schuld’.

T27.II. 1. Is genezing angstaanjagend? 2Voor velen wel. 3Want een aanklacht vormt een belemmering voor liefde, en beschadigde lichamen zijn aanklagers. 4Ze staan onwrikbaar in de weg van vertrouwen en vrede, en verkondigen dat zij die zwak zijn geen vertrouwen kunnen hebben en zij die beschadigd zijn geen reden hebben tot vrede. 5Wie is er verwond door toedoen van zijn broeder en kan hem desondanks liefhebben en vertrouwen? 6Hij heeft aangevallen en zal opnieuw aanvallen. 7Bescherm hem niet, want jouw beschadigde lichaam laat zien dat jij tegen hem moet worden beschermd. 8Vergeving mag dan een daad van naastenliefde zijn, maar komt hem niet toe. 9Hij kan voor zijn schuld wel medelijden krijgen, maar er niet van worden verschoond. 10En als je hem zijn overtredingen vergeeft, draag je slechts bij aan alle schuld die hij werkelijk heeft verdiend.

Zonder hulp worden we alleen maar angstiger, omdat we dan tussen de maker buiten de droom en pop in in de droom in een jojo-relatie verzeild raken tot we er hoordol van worden en loutering ons uiteindelijk weer tot rede zal brengen. Gelukkig wijzen al de lessen in de Cursus erop dat we het niet op eigen houtje hoeven te doen, maar die zegt er wel meteen bij dat elke hulp – wat voor naam je er ook aan geeft – onze gedachten niet voor ons kunnen veranderen. De hulp en de

liefde van de stille stem van God kan ons alleen laten inzien van waaruit en waarom wij, per ongeluk en tegelijk stiekem speciale bevrediging zoekend, deze schijnwerkelijkheid hebben gemaakt. De angst dat God dat zal bestraffen komt dus niet van God, ook al beweren alle religieuze boeken dat, maar van ons eigen denken dat onware fantasieën wil zien. De maker van het ego-godsscript schrijft daarin zijn Schepper eruit en verbeeldt die tot een nazi-god.

Door het al thuis-zijn-idee gewoon te aanvaarden komen wij weer allereerst in een idee vrij van de pijn en ellende die de droominhoud brengt en zien we geleidelijk wat het wonderlijke gevolg daarvan is in de wereld en in onze denkkeest. Die ommekeer van standpunt, waaruit wij alles qua waarnemingen volgen, laat ons dan pas onze schuldenloosheid herkennen. Als we in plaats van de labels die eenheid opsplitsen, alleen de werkelijke, gezamenlijke en labelloze wereld zien en daarna leren te behappen, kunnen we alles vergeven, door de droombeelden te zien als nooit echt gebeurd – we zijn nog steeds één met God.

3. De wereld die jij ziet is een wraakzuchtige wereld, en alles daarin is een symbool van wraak. 2Elk van je waarnemingen van de 'uiterlijke werkelijkheid' is een weergave in beelden van je eigen aanvalgedachten. 3Men kan zich met recht afvragen of dit wel zien kan worden genoemd. 4Is fantasie niet een beter woord voor een dergelijk proces, en hallucinatie niet een toepasselijker term voor het resultaat?

Het weer terug mogen vinden van ons eeuwige heel zijn, in die liefdevol delende rust en vrede, is nu-zijn ervaren, onmiddellijk, als ik in staat ben zonder die droomverdeling, in ons stille alles kennende paradijs te zijn, waarin ik al die ego-verhalen niet meer inga als waar en zo vanzelf trouw ben aan louter zijn.

Door de aanvaarding mag ik vanuit een rechtstreeks zijn weer ervaren en zien dat ik de zoon van God ben, en ik zie vragenloos duidelijk dat ik, ontgaan van het geloof een lichaam te zijn, niets kan en hoeft aan te vallen of te verdedigen, aangezien dat smetteloos eigenste Zijn moeiteloos losstaat van elke waarneming. Het is het terugvinden van het vrijheidservaren van louter zijn dat er voor het dromenmaken was, terwijl het droomverhaal van de ervaringswereld, waarin je iets of iemand moet aanvallen, of jezelf moet verdedigen nog gewoon wordt verteld en uitgesponnen. Het is ook absoluut niet nodig om die droomverhalen kwijt te raken. Je hoeft ze alleen te zien gebeuren zonder er nog aandacht aan te geven of erin mee te gaan als waar. Het heerlijke weten dat je nu mag kiezen tussen een schijnbaar afgescheiden oorlogsfilm en de stille vrede van het smetteloze filmdoek brengt het vragenloze zijnsgelek waarnaar je altijd op zoek bent geweest. Die keuzemogelijkheid is niet iets van een pop jan in een poppenwereld, maar van het ongedefinieerde vormloze ervaren-zijn zelf, de Zoon en maker van deze nachtmerrie. Het lijkt misschien een persoonlijke keuze te zijn van jan of katrijn, maar wat hebben de acteurs voor keuze qua tekst – is het niet de auteur die de tekst bepaalt?

Als je juist mag leren kijken naar het stille innerlijke Gewaarzijn, dat – hoewel onzichtbaar – altijd al in ons aanwezig was, maar overschreeuwd werd door de stemmetjes van de poppenwereld, dat Gewaarzijn willen zien als echt, zie je dat er voor echt Zien geen sprake is van het maken van een keuze. Er kan geen begrensde ervaringswereld bestaan in die allesomvattende grenzenloosheid van onze Eerste Oorzaak en ware vrede kent geen aanvalsgedachten.

T 17.1. Het verraad van Gods Zoon ligt alleen in illusies, en al zijn 'zonden' beeldt hij zichzelf slechts in. 2Zijn werkelijkheid is eeuwig zonder zonde. 3Hij dient niet vergeven, maar gewekt te worden. 4In zijn dromen heeft hij zichzelf, zijn broeders en zijn God verraden. 5Maar wat in dromen is gedaan, is niet werkelijk gedaan. 6Het is onmogelijk de dromer ervan te overtuigen dat dit zo is, want dromen zijn wat ze zijn vanwege hun illusie van werkelijkheid. 7Pas door te ontwaken word je er ten volle van bevrijd, want pas dan wordt het volmaakt duidelijk dat ze niet het minste effect op de werkelijkheid hebben gehad, en deze niet hebben veranderd. 8Fantasieën veranderen de werkelijkheid. 9Dat is hun doel. 10In werkelijkheid kunnen ze dat niet, maar ze kunnen dit wel in de denkkeest die wil dat de werkelijkheid anders zou zijn

4. Je ziet de wereld die jij gemaakt hebt, maar je ziet jezelf niet als de maker van het beeld. 2Je kunt niet van de wereld worden verlost, maar je kunt wel aan haar oorzaak ontsnappen. 3Dit is de betekenis van verlossing, want waar blijft de wereld die jij ziet als haar oorzaak is verdwenen? 4Visie heeft voor alles wat jij nu meent te zien al een vervanging gereed. 5Lieflijkheid kan jouw beelden verlichten en ze zo transformeren dat je ze zult liefhebben, ook al werden ze gemaakt uit haat. 6Want je zult ze niet alleen maken.

Het geluk halen uit bevredigingen van lichamen en dingen wordt in de advaita-traditie *kartu tantra* genoemd. Het is een geluk dat slechts tijdelijk genot geeft en altijd, vroeg of laat, schuld en boete met zich meebrengt.

T19.B.3; 3Alleen de boodschappers van de angst zien het lichaam, want die zoeken naar wat kan lijden. [] 5De Heilige Geest eist niet dat je de hoop op lichamelijk genot opoffert; het lichaam bevat geen hoop op genot. 6Maar evenmin kan het jou angst voor pijn bezorgen. 7Pijn is het enige 'offer' dat de Heilige Geest vraagt, en die wil Hij wel degelijk wegnemen.

Door eerst alles te gaan doen wat je denkt dat belangrijk is, kan je door louteringen soms als pop helpen om oude denkpatronen waarmee je geluk denkt te kunt vinden, te herkennen en deze (on)geluksbrengers hulpvragend nu los te laten. De talloze mogelijkheden via de sociale media om langs die wegen geluk te vinden om uiteindelijk in te zien dat het nooit blijvend geluk geeft, kan je dus ook erg behulpzaam zijn.

Geluk rechtstreeks uit je eigenste zelf halen, heet in de advaita *vastu tantra* en dat geluk wordt je door genade gratis en voor niets gegeven als je bereid bent en hulp vraagt dat voor je te doen, want pop jan kan niet zelf gaan naar wat voorbij de droom ligt. Voor mij is het duidelijk dat we allemaal – in welk leven dan ook – vroeg of laat zullen kiezen om gelukkig wakker te worden uit de droom. Als ik dan ontdek nooit een jan geweest te zijn, maar de maker van heel de droom, en weet dat er achter iedere vorm letterlijk mijzelf, als die ene droommaker woont, dan betekent dat dat je echt thuis bent, was en altijd zal zijn.

T28.V.3. Je deelt geen kwade dromen als je de dromer vergeeft, en ziet dat hij niet de droom is die hij heeft gemaakt. 2En zo kan hij geen deel zijn van die van jou, waar jullie beiden vrij van zijn. 3Vergeving scheidt de dromer van de kwade droom, en bevrijdt hem aldus. 'Onthoud dat wanneer jij een kwade droom deelt, je zult geloven dat jij de droom bent die je deelt.

Indonesië kent het prachtige, symbolische wajang spel, waarin een poppenspeler met meestal platte handgemaakte poppen een 'schaduw'-verhaal vertelt. Net als de Odysseus en ook de Cursus in Wonderen zijn het metaforische vertellingen, uit de Indiase klassieke geschriften zoals de *Mahabharata* en *Ramayana*. De poppenspeler moet mentaal en fysiek in zeer goede conditie zijn want een wajangspel duurt vaak een hele nacht en tijdens de opvoering mag hij soms negen uur niet drinken en eten of naar het toilet gaan. Ook mag hij achter het 'projectiescherm' niet naar achteren zijn orkest kijken en moet hij hun op een andere manier aanwijzingen geven de muziek spannend dan wel rustig te spelen. Dat rustig maken is het symbool voor het vinden en gebruiken van de stem van God tijdens het schimmenspel.

Vroeger toen er in Indonesië nog talloze sultanaten waren, zat de sultan op een verhoging achter het orkest en keek zowel naar de poppenspeler, naar het orkest als naar het publiek aan de andere kant van het projectiescherm. De betekenis van deze metafoer is, dat als we er eenmaal achter mogen komen dat we zelf die poppenspeler zijn, dan komt de koning of sultan die God symboliseert, weer via het orkest en zijn Stem in onze aandacht terug. Je kunt er niet rechtstreeks naar kijken, want het orkest (HG) en God zijn geen objecten in ons kennen en toch moet je met het 'verloren' lied dat het orkest speelt, weer leren zien dat God jou wel kent als zichzelf. Daarna kun je inzien dat Hij je zelfs liefdevol draagt en je wil helpen weer op te houden zelf het schimmenspel van pijn en angst te blijven maken. Je moet daar zelf voor kiezen, want God zal je niet dwingen, omdat je voor Hem al gewoon thuis bent en daar nooit bent weggeweest.

Het weer bewust aanvaarden van het al één zijn met God, komt overeen met het tegelijkertijd zien en horen van het verdere lied dat het orkest speelt, in plaats van alleen te kijken en aandacht te hebben voor het schimmenspel. Dus de poppenspeler wordt zo via de muziek geleerd zijn aandacht weer te richten op het *in God zijn*, aan deze kant van het poppenspel (*vastu tantra*). Dus zich bewust te worden dat hij – als pop – nooit aan de kant van het publiek zit, waar alleen dat leuke schimmenspel zichtbaar is (*kartu tantra*).

T20.II.8. Jouw uitverkoren huis ligt aan de andere kant, achter de sluier. 2Het is met zorg voor jou bereid en is nu klaar jou te ontvangen. 3Je zult het met de ogen van het lichaam niet zien. 4Maar jij hebt alles wat je nodig hebt. 5Sinds het begin der tijden heeft jouw huis jou geroepen, en is het jou nooit helemaal gelukt niets te horen. 6Je hoorde wel, maar wist niet hoe of waar te kijken. 7En nu weet je dat. 8In jou is de kennis aanwezig, klaar om te worden ontsluitend en bevrijd van alle schrik en angst die haar verborgen hield. 9Er is in de liefde geen angst. 10Het Paaslied is het blijde refrein dat Gods Zoon nooit gekruisigd werd. 11Laten we dan samen onze ogen opslaan, niet in angst, maar in vertrouwen. 12En er zal in ons geen angst zijn, want in onze visie zullen er geen illusies zijn, alleen een pad naar de open poort van de Hemel.

Als we er rijp voor zijn, komt vanzelf de hulp om de verzoening te aanvaarden en ons met die stem van God weer thuis te brengen waarvan we nooit zijn weggegaan. De hulp om die stem van God te leren vinden kan op vele manieren op je pad komen. Bij mij gebeurde dat schijnbaar door een mens die mijn leermeester werd, maar je kunt die hulp ook ontvangen door gewoon de lessen van de cursus te volgen.

5. Het idee voor vandaag introduceert de gedachte dat je niet gevangen zit in de wereld die jij ziet, omdat de oorzaak ervan kan worden veranderd. 2Deze verandering vereist eerst dat de oorzaak herkend en daarna losgelaten wordt, zodat die kan worden vervangen. 3Bij de eerste twee stappen in dit proces is jouw medewerking vereist. 4Bij de laatste niet. 5Jouw beelden zijn al vervangen. 6Door de eerste twee stappen te zetten zul je zien dat dit zo is.

Het heikele punt is dat niemand van ons het echt vervelend vindt om ongelukkig te zijn, zolang we maar niet hoeven te kijken naar het feit dat we daar **zelf** verantwoordelijk voor zijn. We willen als droommaker kennelijk graag een wereld vol speciale relaties met problemen die ons tot slachtoffer of dader maken, zodat we niet hoeven te zien dat onze eigen keuze voor afscheiding en een 'persoonlijkheid' de werkelijke oorzaak is van al die pijn en dat ongelukkig zijn. Maar let wel: je ego blijft gewoon kletsen, om te proberen je te overtuigen dat je wel al je problemen in de wereld kunt oplossen. Er bestaat echter geen wereld, noch mensen, en dus zijn er ook geen problemen in die wereld die opgelost moeten worden. Al zien we op tv de hele dag moord en drama langskomen. Als wij echt aan de kant van de poppenspeler kunnen kijken, zal het geloof in het hele schimmenspel verdwijnen. Die aanvaarding geneest de hele aanvalswereld, samen met de schuld in onze denkkeest die we dachten te zijn. *T16.IV.6:1,2. Het is niet nodig te zoeken naar wat waar is, maar wel naar wat onwaar is".* Het corrigeert en geneest de valse bron van al onze projecties die we wereld noemen en bevestigt dat nu zijn wat onveranderlijk bij ons is. Accepteer het tempo waarin je dit mag aanvaarden en accepteer dat veelal de weg bezaaid lijkt met saaie herhalingen, maar in jouw eigen tempo zul je met hulp en genade vast en zeker vorderingen maken tot het doel is bereikt. Zo zal het geleidelijk het ware deel in ons Zijn kracht terug geven, om te blijven groeien. We hebben nu het hele recept van de weerstand tegen het aanvaarden op een rijtje gezet om zo de lessen beter te kunnen begrijpen en te beoefenen. Aanvaard dat je al liefde bent en niet meer naar liefde hoeft te gaan zoeken! Breng enkel en alleen de droomdrempels die jij tegen het liefde delen hebt opgeworpen weer naar het licht in je. Elke ervaring zal oplossen in het Licht dat ons Kennen-zijn zelf is.

6. Naast het gebruik van het idee van deze dag telkens wanneer de behoefte zich voordoet, zijn er vandaag nog vijf oefenperiodes voor de toepassing ervan nodig. 2Herhaal het idee, terwijl je om je heen kijkt, eerst langzaam voor jezelf, sluit dan je ogen en besteed er ongeveer een minuut aan om in je denkkeest te zoeken naar zoveel aanvalgedachten als maar in je opkomen. 3Zeg bij elke die zich in je denkkeest aandient: 4Ik kan ontsnappen aan de wereld die ik zie door aanvalgedachten over op te geven.

5Houd, terwijl je dit zegt, elke aanvalgedachte even in je aandacht vast, en zet die gedachte dan van je af en ga verder met de volgende.

Ik moet die aanvalgedachten, die zich meestal door stemmetjes – ‘de ander is de schuld’ – laten kennen, allemaal onschuldig maken en geen verzet meer bieden door ze op de ‘afstand’ van het vorm- en tijdloos getuige-zijn allemaal onder ogen durven te komen. Dat kan soms in de praktijk met familie, vrienden, kinderen en meer erg heftig zijn en blijven voor de jantjes, ook al weet je dat je op dat andere (poppenspelers-)niveau zelf de maker bent van die aanvallende gedachten die de poppen doen strijden om hun gelijk of genot veilig te stellen. Onderschat echter nooit die droomkracht-weerstand in je: die kan elke waarneming maken en je lichaam en zijn jantjes moeiteloos hoorndol maken als je ze serieus neemt! We moeten die dualistrijdstemmetjes leren passeren, door goed te luisteren en ze te doorzien als marionetten om ze zo, met het Kennende Licht in onze onpersoonlijke aandacht, te ontmaskeren en het zwijgen op te leggen door de touwtjes waaraan ze hangen door te knippen waar we ze zelf mee lieten dansen. Zo lost elke aanvallende gedachte op in het Kennen van die onware verbeelde gedachten en in de keuze om er ware liefdes-zijn-delen-gedachten tegenover te stellen.

T20.II.8. het huis dat we in stilte delen en waar we in zachtmoedigheid en in vrede, als één tezamen leven.

7. Zorg er bij de oefenperioden voor dat je daarin zowel je gedachten waarin je aanvalt als de gedachten waarin je wordt aangevallen betreft. 2Hun gevolgen zijn precies hetzelfde, omdat ze zelf precies hetzelfde zijn. 3Dit zie je nu nog niet in en jou wordt op dit moment slechts gevraagd ze in de oefenperioden van vandaag als gelijk te behandelen. 4We verkeren nog pas in het stadium waarin wordt vastgesteld wat de oorzaak is van de wereld die jij ziet. 5Wanneer je uiteindelijk gaat inzien dat gedachten van aanvallen en van aangevallen worden niet van elkaar verschillen, zul je gereed zijn om de oorzaak los te laten.

God – de Eerste Oorzaak – heeft niets te maken met al die oorlogjes tussen de poppen. God heeft weliswaar niemand in zich, maar deelt toch met ons zijn Zoonschap als zijn eigen gevolg! Wat is dan wel de oorzaak van wat in de poppenwereld als waar lijkt te leven en dat vechten moet om meer te kunnen krijgen? Niets anders dan een idee van de poppenspelmaker, die als Zoon nog in de Bron, in God zelf is, en in die alomvattendheid niets meer nodig heeft, maar dat liefdesidee totaal ontkent en zo niet zijn liefde-zijn kent. Alles wat je voelt en ervaart komt altijd uit jezelf, zie dat feit en hou dat zichtbaar, want er bestaat geen *buiten* ons zijn waar innerlijke vrede gevonden kan worden.

Het ego-dualistrijdschrift in de poppenwereld voltrekt zich dus gewoon aan de hand van zijn eigen fantasiewens-gedachtenspinsels om God als schepper niet te zien en hem hier in zijn droom de schuld van elke ellende te kunnen geven. Nu is echter het moment gekomen om het feit dat ik het mezelf aandoe te aanvaarden en te laten bezinken dat **alles één** Denkgeest is, ook als je dat totaal nog niet ziet binnen die poppenoorlogen. **Les 189.7Doe eenvoudig dit: wees stil en leg alle gedachten terzijde over wat jij bent en wat God is, alle ideeën die je hebt geleerd ten aanzien van de wereld, alle beelden die je hebt van jezelf. Maak je denkgeest leeg van alles waarvan hij denkt dat het waar of onwaar, goed of slecht is, van iedere gedachte die hij waardevol acht en van alle ideeën waarvoor hij zich schaamt. Houd vast aan niets. Breng geen enkele gedachte met je mee die het verleden je heeft geleerd, en geen enkele overtuiging die je vroeger ooit aan wat ook hebt ontleend. Vergeet deze wereld, vergeet deze cursus, en kom met volkomen lege handen tot jouw God.**

Dus aanvaard gewoon dat je eigenste stille zijn al in die ene God Denkgeest zit en dat er geen andere poppen meer tegen een zekere pop jan kunnen lopen te zeiken. Je moet nu leren vertrouwen op te houden nog te geloven dat ik persoonlijk een ‘ander’ zie en hem daarom als de **ander** buiten mij moet beoordelen. Dat schijnbare *dubbelleven* van Zoon en hoofdrolspeler in de droom doorzien, met als uitgangspunt: ‘*heb je vijand lief als jezelf*’ kan alleen als je hen en jezelf als één denkgeest weet en nooit als persoon. Heb je dat nu aanvaard, dan is de genezing een feit.

Zo, door genade gesteund, vernietig je elk geloof in de dualiteit en afgescheidenheid met het liefdeswapen dat alles **Eénheid** is, ook al lijkt een moordende en vechtende tweeheid door te gaan.

Uiteindelijk zie je dat jij zelf als Zoon in God onweerlegbaar Zijn Eenheid deelt en weet je dat eenheid-delen innerlijk verstild achter iedereen en breid je liefde-zijn uit, hoe heftig de droom waarin je lijkt rond te lopen met miljarden anderen dat ook ontkent. Kijk goed vanuit dat onveranderlijke kennende nu-zijn en ontdek zelf dat er geen echtheid in de drie droomtoestanden, wakker zijn, dromen en diepe (droomloze) slaap zit. **T13.IV.5. ‘Nu’ heeft voor het ego geen betekenis. 2Het heden doet hem alleen maar denken aan wonden uit het verleden, en het reageert op het heden als was dit het verleden.**

Er is alleen maar het Nu Kennende getuige-zijn van **het fantasie-idee** over die drie toestanden. Uiteindelijk stopt jantje ermee om nog ergens oorlogje te voeren en heeft het ook geen zin meer om je ‘*van alles bewust*’ te zijn. Het Gewaarzijn is dan geen activiteit meer: het **heeft** geen Bewustzijn, maar **is** louter Bewustzijn.

T13.IV.5.;5Als je de dictaten van het ego opvolgt, zul je daadwerkelijk op je broeder reageren alsof hij iemand anders is, en dit zal jou zeker beletten hem te zien zoals hij is. 6En je zult van hem boodschappen ontvangen uit je eigen verleden omdat je, door dat in het heden werkelijkheid te verlenen, jezelf verbiedt het los te laten. 7Op die manier ontzeg jij jezelf de boodschap van bevrijding die iedere broeder jou nu schenkt.

Als de strijd tussen de poppen niets anders blijkt te zijn dan een gedachte die de poppenspeler met zijn eigen denkgeest schrijft, zijn ook de poppen nooit pop geweest, maar zijn ze altijd al **in God** geweest en heeft het idee van afgescheidenheid nooit de denkgeest van God kunnen verlaten. Dat hele afgescheiden denken wordt met het aanvaarden opgeheven en gaat in rook op. Ook God en de Heilige Geest zijn met de Zoon en zijn Zoonschap al die ene Denkgeest die – met zichzelf – Liefde-zijn deelt en zo ook Liefde uitbreidt. Ook elk vrouwelijk of mannelijk aanvals-idee gaat op in dat ene Liefde-zijn. Het

schimmenspel van de jantjes die 's morgens geboren worden, worden bij het slapen, met alles erop en eraan, voor eeuwig uitgewist. Zo eindigt het poppenspel van beweging en vorm, en gaat over in de vormloze stilheid.

Zeus zegt in de Odysseus: "Laten wij van onze kant bij de familieleden de herinnering aan de moord op hun zonen en broers uitwissen." Dit betekent in feite dat God uiteindelijk alle verleden-gebeurtenissen in wat wij als 'ons leven' ervaren, als we dat willen, laat doorzien als nooit gebeurd.

T26.V. 13. Elke dag, en iedere minuut van elke dag, en elk ogenblik dat iedere minuut bevat, herbeleef je slechts het ene ogenblik waarop de tijd van verschrikking de plaats van de liefde innam. 2En zo sterf je elke dag om opnieuw te leven, tot je de kloof tussen verleden en heden oversteekt, die helemaal geen kloof is. 3Zo is elk leven: een ogenschijnlijk interval van geboorte naar dood en opnieuw naar leven, een herhaling van een ogenblik dat lang geleden al voorbij was en niet kan worden herbeleefd. 4En alle tijd is niets anders dan de waanzinnige overtuiging dat wat voorbij is nog steeds hier is en nu. 14. Vergeef het verleden en laat het gaan, want het is voorbij. 2Jij bevindt je niet langer in het gebied dat tussen die werelden ligt. 3Je bent verder gegaan, en hebt de wereld bereikt die bij de Hemelpoort ligt.

Je moet het dus echt zelf totaal, met een omslag van 180 graden, anders willen gaan zien om uit die pijnlijke droom te komen. Het komt echt op jezelf aan. Als je wacht tot de anderen het voor je gaan doen, kun je wachten tot je een ons weegt.

Odysseus krijgt van Athene – symbool voor de Heilige Geest – de opdracht dat hij vermomd in zijn eigen huis moet gaan kijken wat die 108 vrijers (mijn jantjes) van plan zijn, maar hij moet op geen enkele manier met ze in discussie gaan. Het eerste wat hij doet 'nu' hij thuis is, is opdracht geven om de wapens uit de tempel te halen. Maar hij zegt er wel bij dat als de vrijers vragen waarom je die wapens weghaalt je maar een smoes verzint, bijvoorbeeld om ze schoon te maken. Je moet die 'jantjes' dus nooit de waarheid vertellen, maar ze met smoesjes om de tuin leiden, want zij willen alleen doorgaan met aanvallen en verdedigen en erover bekvechten wie schuld heeft. Ga gewoon met ze om, bekijk ze, maar ga nooit met ze in discussie want dan breekt de beer los en heb je de poppen aan het dansen. In de praktijk is het honderd keer moeilijker dan je zou denken. Ikzelf ben daar beetje bij beetje mee begonnen tijdens de verjaardagen met de familie. Een goede bron om een discussie op gang te brengen! Het was de gewoonte dat ik en mijn broer gingen discussiëren over de politiek. Hij was rechts en ik links. Binnen een half uur zat ma te huilen. Ik ben toen gaan leren om mezelf te genezen en als eerste met een leugentje bewust uit elke discussie te stappen. Het is in het begin wel heel erg uitkijken om het nu-zijn stilheidsanker in de aandacht te leren houden, en niet ons gemeenschappelijke nu-zijn uit het oog te verliezen. Dan zou je namelijk alsnog het risico lopen om in de discussieval van verleden-verhalen geloven te trappen, omdat je zonder het eeuwig nu-delen te weten de ander door het egodictaat toch nog als oorzaak van een pijnverleden ziet en elk oordeel geloven ons weg houdt van liefde zijn.

T13.IV.9; 3Genezing kan niet in het verleden worden volbracht. 4Ze dient in het heden volbracht te worden om de toekomst vrij te maken. 5Deze interpretatie verbindt de toekomst met het heden, en breidt het heden in plaats van het verleden uit. 6Maar als jij je functie interpreteert als een van vernietiging, verlies je het heden uit het oog en houd je aan het verleden vast om je te verzekeren van een vernietigende toekomst. 7En de tijd zal zijn zoals jij die interpreteert, want van zichzelf uit is hij niets.

Het heeft zeker een jaar of drie geduurd voordat de programmering om te discussiëren uit mijn systeem was verdwenen en dat (erg belangrijk) anderen dat **niet** doorhadden. Krijgen zij dat wel, dan laait de discussie alleen maar op. Je moet dus via de innerlijke hulp leren het geveugeld 'liegen om bestwil' tot een kunst te verheffen.

Gewoonlijk heb je die waanzin niet door en is een verhitte discussie vaak het persoonlijke succesnummer van de avond. Je hebt niet door dat al dat aanvallen en verdedigen zinloze pogingen zijn om de ander te pareren en te bestrijden. Dat is in 't kort het mechanisme van het ego. T13.IV.5; 4Het (ego) dicteert jouw reacties op hen die je in het heden ontmoet vanuit een referentiepunt in het verleden, waarbij het hun huidige werkelijkheid aan het oog onttrekt. 5Als je de dictaten van het ego opvolgt, zul je daadwerkelijk op je broeder reageren alsof hij iemand anders is, en dit zal jou zeker beletten hem te zien zoals hij is. 6En je zult van hem boodschappen ontvangen uit je eigen verleden omdat je, door dat in het heden werkelijkheid te verlenen, jezelf verbiedt het los te laten. 7Op die manier ontzeg jij jezelf de boodschap van bevrijding die iedere broeder jou nu schenkt.

Je moet dus niet nu op de gebruikelijke egomanier die jantjes gaan proberen te veranderen, maar je bewust worden dat jij op een ander niveau dan van die jantjes, zelf dit ego-dramaverhaal schrijft. Oftewel: als poppenspeler. T13.IV.5.; 3Het ego kan geen bevrijding van het verleden tolereren, en hoewel het verleden voorbij is, probeert het het beeld ervan te behouden door te reageren alsof het nu aanwezig is. 4Het dicteert jouw reacties op hen die je in het heden ontmoet vanuit een referentiepunt in het verleden, waarbij het hun huidige werkelijkheid aan het oog onttrekt.

Die droomkracht in ons moeten wij ons eerst weer bewust worden om vervolgens te leren en te oefenen, om die in de praktijk van alledag te willen laten corrigeren en genezen. Dus jij moet je als pop allereerst willen openstellen en beseffen dat jij als pop kansloos bent. Door die symbolische, innerlijke stap 'naar achteren' krijg je het overzicht van waaruit je de juiste geveugelde weg kunt kiezen. Jouw pijn is niet wat wij elkaar aandoen, maar is de pijn van het gemis van het delen van ons Liefde-zijn van voor het dromen maken. Dat liefde-zijn is heel wat anders dan als pop jan eerst je gelijk of genot proberen te halen om daar vervolgens als overwinnaar een gelukgevoel uit te halen.

Vraag om hulp aan dat deel van je Gewaarzijn dat nog steeds in contact staat met God, de Eerste Oorzaak. Die kan als symbolische hulp, zoals een Athene of de Heilige Geest, je helpen uit dat geloof in het verleden-en-toekomststrijdtonel te leren stappen in ons eeuwige nu-zijn delen met God en heel het Zoonchap. T13.IV.5.; 7. Want nu is de dichtst mogelijke benadering van de eeuwigheid die deze wereld biedt. In de werkelijkheid van het 'nu', zonder verleden of toekomst, begint het besef van de eeuwigheid. Want alleen 'nu' is hier, en alleen 'nu' biedt de gelegenheid voor de heilige ontmoetingen waarin verlossing kan worden gevonden.

Het sprookje 'De man en zijn schaduw' van Andersen geeft dat goed weer met het idee dat de schaduw (de illusie) de baas is geworden over de man (de werkelijkheid), en dat je nu weer kan leren dat te laten corrigeren. Dus wees je ervan bewust dat niet pop jan noch andere poppen schuldig zijn, hoe fout ze ook lijken. Het gaat erom die ene droomkracht in ons 'nu' als de oorzaak te zien van alle droombeelden en ons niet bezighouden met de dualistrijdgevolgen die dat poppenspel zichzelf lijkt aan te doen als veroorzaker van alle ellende.

T13.IV.5; 6. Juist aan de schaduwfiguren (alle poppen) uit het verleden moet jij zien te ontkomen. 2Ze zijn niet werkelijk en hebben geen vat op jou, tenzij jij ze met je meebrengt. 3Ze zijn drager van de pijnplekken in je denkkeest, en zetten jou in het heden tot de aanval aan als vergelding voor een verleden dat er niet meer is. 4En dit is een keuze voor toekomstige pijn. 5Als je niet leert dat voorbij pijn een illusie is, kies je voor een toekomst van illusies en verspeel jij de vele gelegenheden die je voor bevrijding in het heden vinden kunt. 6Het ego wil jouw nachtmerries graag instant houden, en beletten dat je ontwaakt en begrijpt dat ze tot het verleden behoren.

Het kan heftig zijn om met het aanvaarden van de verzoening je familie- en vriendenkring te leren omarmen, maar voor mij was het de ontsnapping uit het doolhof van het 'jan-denken' in strijd met de 'ander'. Het vragen om een niet-bestaande, symbolische hulp in ons lijkt voor een rationeel denkend mens vreemd, maar door dat simpelweg gewoon te doen, hoe belachelijk dat ook voor het egodenken lijkt, sla je de omweg van *doenerschap* over om het als pop jan voor elkaar proberen te moeten krijgen.

Ga nu bewust voor blijvend geluk in plaats van gelijkhebbij en zogenaamde rechtvaardigheid. Het moeilijkste is om te behappen, dat er geen echt geluk uit vormen en lichamen gehaald kan worden en dat je dus niemand persoonlijk de schuld kunt geven omdat jij ongelukkig bent. We zijn alleen maar ongelukkig omdat we het delen van liefde kwijt lijken te zijn, dat is het enige obstakel. Liefde betekent: Onpersoonlijk louter Zijn delen, oftewel gewoon één eigenste **zijn ervaren**, zonder dingen zoals woorden en denkbeelden van gisteren en morgen nog te geloven. **T31.II.8Wees een ogenblik heel stil. Kom zonder alle gedachten aan wat jij vroeger ooit geleerd hebt, en zet alle beelden die je gemaakt hebt opzij. Het oude zal wegvallen voor het nieuwe, zonder verzet of opzet van jouw kant. Er zal geen aanval zijn op de dingen die jij voor kostbaar hield en dacht dat zorg behoefden. Er zal geen aanslag worden gedaan op jouw wens een roep te horen die nooit weerklonken heeft. Niets zal jou kwetsen in dit heilig oord, waar je in stilte komt luisteren om de waarheid te vernemen over wat jij werkelijk wilt.**

Dat stille getuigenheid-zijn aanvaarden en erin verwijlen is het ware geluk dat we ons hele leven zoeken en dat zijn we alleen maar vergeten. Net zoals kinderen niet weten dat ze gelukkig zijn, maar het wel weten wanneer ze ongelukkig zijn, zo moeten wij die ongelukkigheidsreden naar zijn bron in ons volgen en genezen laten. Geluk is de afwezigheid van pop jan en zijn wereld, ofwel zijn verleden. Dat is liefde-zijn in je terugvinden en innerlijk met elk ander delen terwijl niemand anders in de droomlichamen dat nog weet of ziet. Dat brengt het inzicht dat dromen natuurlijk niet buiten ons zijn, dus is de inhoud van alle dromen ook gewoon in ons. Dat innerlijke inzicht van: vrede komt dus nooit van iets buiten ons, betekent dat geluk geen oorzaak buiten me heeft, maar een interne beslissing is. Om wakker te worden moeten we de aandacht gericht houden op die innerlijk vredesoplossing. Leren er niet meer in te trappen als het egodenken alsnog dicteert iets buiten ons te zoeken om aan te vallen en de schuld te geven. Bijvoorbeeld: God heeft ons als zijn gelijke geschapen en heeft ons dus die mogelijkheid gegeven zelf dromen te maken, dus was God indirect de oorzaak dat we dromen hebben kunnen maken. Zo schiet je een denkzijweg in waar we alsnog iets buiten en afgescheiden van ons plaatsen, terwijl met rede bekeken Gods grenzeloze allesomvattendheid geen buiten noch afgescheidenheid kent.

T28.11.7. Het wonder stelt vast dat je een droom droomt waarvan de inhoud niet waar is. 2Dit is een cruciale stap in het omgaan met illusies. 3Niemand is er bang voor wanneer hij ziet dat hij ze zelf verzonnen heeft. 4De angst werd op zijn plaats gehouden doordat hij niet inzag dat hij de auteur (de poppenspeler) was van de droom, en niet een (pop) personage in de droom. 5Hij bezorgt zichzelf de consequenties waarvan hij droomt dat hij ze zijn broeder heeft bezorgd. 6En dit is al wat de droom heeft samengesteld en hem aangeboden, om hem te tonen dat zijn wensen zijn uitgevoerd. 7Zo vreest hij zijn eigen aanval, maar ziet die (door dissociatie van zelf het geheel van dromen te maken) als door andermans hand.

Aangezien je zelf bang bent voor de gevolgen van die geheime oorzaak van spannende gedachtenprojecties, probeer je daarom de in je denkkeest gemaakte ego-god te slim af te zijn om daarmee jezelf van de ware God figuurlijk afgescheiden te kunnen houden. Maar door de simpele aanvaarding dat jezelf de maker bent en door de HG te vragen je denkkeest te genezen, kan alles veranderd worden. Dat is het wonder dat deze lessen ons willen schenken. Een nooduitgang uit dat zelfbedachte altijd-dood-gaan-kringetje waarin de Zoon zijn zelfgemaakte poppen achter zijn fantasiestaart laat rennen.

T26.V. 13. Elke dag, en iedere minuut van elke dag, en elk ogenblik dat iedere minuut bevat, herbeleef je slechts het ene ogenblik waarop de tijd van verschrikking de plaats van de liefde innam. 2En zo sterf je (schijnbaar) elke dag om opnieuw te leven, tot je de kloof tussen verleden en heden oversteekt, die helemaal geen kloof is. 3Zo is elk (droom) leven: een ogenschijnlijk interval van geboorte naar dood en opnieuw naar leven, een herhaling van een ogenblik dat lang geleden al voorbij was en niet kan worden herbeleefd. 4En alle tijd is niets anders dan de waanzinnige overtuiging dat wat voorbij is nog steeds hier is en nu. 14. Vergeef het verleden en laat het gaan, want het is voorbij. 2Jij (als Zoon van God) bevindt je niet langer in het gebied dat tussen die (droom) werelden ligt. 3Je bent verder gegaan, en hebt de wereld bereikt die bij de Hemelpoort ligt. Alle aanvalgedachten zijn verleden en hoeven dus 'nu' niet meer als waar gezien te worden maar als egodictaten en zo kan met de hulp van HG het dood-en-ziektedenken veranderd worden.

T27.1. 4. 6De dood lijkt een zachte prijs, als ze kunnen zeggen: 'Zie mij aan, broeder, door jouw toedoen sterf ik.' 7Want ziekte is de getuige van zijn schuld, en de dood bewijst dat zijn vergissingen wel degelijk zonden zijn.[] . 8Ziekte is slechts een 'kleine' dood, een vorm van wraak die nog niet totaal is.

Maar je krijgt een wonder van waaruit je uit een ander standpunt blijkt te kijken dan je dacht, waardoor je moeiteloos de verzoening kunt aanvaarden. Dus je blijft boven het slagveld wel zien dat de jantjes versus de katrijntjes door lijken te gaan elkaar de schuld te geven maar leert het zo kijkend als niet-waar te vergeven.

T27.1. 5. In de handen die door aanraking van de Heilige Geest zijn verzacht, legt Hij nu een beeld van een andere jij. 2Het is nog steeds een beeld van een lichaam, want wat jij werkelijk bent kan niet worden gezien, noch afgebeeld. 3Maar dit beeld is niet gebruikt met het doel aan te vallen, en heeft dan ook nooit enige pijn geleden. 4Het getuigt van de eeuwige waarheid dat jij niet kunt worden gekwetst, en verwijst aan zichzelf voorbij naar zowel jouw onschuld als de zijne. 5Toon dit aan jouw broeder, en die zal zien dat ieder litteken genezen is en dat iedere traan met een lach en in liefde is weggewist. 6En daar zal hij zijn vergeving aanschouwen, en met genezen ogen erachter kijken naar de onschuld die hij in jou ziet. 7Dit is het bewijs dat hij nooit gezondigd heeft: dat niets wat zijn waanzin hem gebod te doen ooit is verricht, of ooit enigerlei gevolg heeft gehad. 8Dat geen enkel verwijt waarmee hij zijn hart heeft bezwaard ooit gerechtvaardigd was, en dat geen enkele aanval hem ooit kan treffen met de giftige en meedogenloze angel van de angst.

Een wonder aanvaarden brengt het stille getuigenheid-zijn-delen in ons naar boven, dat luider spreekt dan duizenden egotongen en toch die stilheid niet verstoort. Broeder: jij en ik zijn niet schuldig.

T27.1. 10. In deze lege ruimte waaruit de zonde als doel verwijderd is, staat niets het herinneren van de Hemel in de weg. 2Hier kan zijn vrede komen en volmaakte genezing de plaats innemen van de dood.[] 7En laat het volgende zijn boodschap aan jouw broeder zijn: 'Zie mij aan, broeder, door jouw toedoen leef ik.'

Een wonder moet je wel aanvaarden en niet alsnog het stemmetje van 'dit heeft een goed jantje gedaan' geloven, want dan is het juist onware vergeving die de katrijntjes indirect blijven beschuldigen. Dus het wonder is altijd innerlijk, niets buiten ons louteren zijn kan dat doen verwezenlijken.